

enkelte, men jeg har tænkt mig, at det muligvis kunde finde Sted lige over for Foreninger, f. Eks. i mindre Distrikter, muligvis et Amt, i Form af Støtte til en Assuranceforening. Jeg tror, at det vilde være den rigtige Retning at gøre et Forsøg i det smaa, og jeg tillader mig at fremsætte denne Tanke til velvillig Overvejelse, idet jeg haaber, at det vil findes, at den har sin Berettigelse.

Lassen: Naar jeg har begæret Ordet, er det ikke, fordi jeg har noget Indlæg til denne Sags Belysning, den er allerede behandlet saa klart og tydeligt af den første ærede Taler (Brun), der havde Ordet, at jeg ikke har noget videre at tilføje, og jeg kan derfor indskrænke mig til at udtale min fulde Tilslutning til de af ham fremførte Bemærkninger. Jeg vil kun tilføje, at jeg er fuldstændig enig ogsaa med det ærede Medlem, som sidst talte (M. P. Jensen), og som ligeledes udtalte sig om, at halve Forholdsregler i dette Spørgsmaal ere uheldige. Hele Landet lider i højeste Grad under denne Sygdom, ikke alene vore Kreaturbesættninger, men ogsaa Menneskene, saa der er al Anledning for os til at gribe til de skarpeste og mest energiske Midler, der kan skaffes til Veje for muligvis at bekæmpe Sygdommen. Men samtidig med at vi gøre dette indadtil, er det lige saa nødvendigt, som ogsaa det ærede Medlem paa-pegede, at vi værge vor Dør udadtil, og i den Henseende have vi en Tilbøjelighed til at holde vore Døre vel vidt aabne for vore Naboer paa forskellig Maade og i forskellig Retning, medens de ikke senere sig ved ved den allermindste og ubetydeligste Anledning at lukke deres Døre. Det forekommer mig, at den Tid snart burde være forbi, at vi ere saa overdrevne hensynsfulde mod vore Naboer, naar vi ikke møde en lignende Behandling igen. Jeg slutter mig selvfølgelig til den første ærede Talers Udtalelse i den Retning og haaber, at der maa blive truffet Foranstaltninger til at sikre imod Indførelsen af denne saavel som af mange andre Sygdomme fra Udlandet. Dermed skal jeg slutte, idet jeg anbefaler Forslaget til Tingets velvilligste Behandling.

J. C. Sørensen: Med Hensyn til den almindelige Omtale, som dette Lovforslag har fundet her i Tinget, kan jeg særlig henholde mig til, hvad saavel den første ærede Taler (Brun) som den sidste ærede Taler (Lassen) have fremført. Jeg skal derfor indskrænke mig til et Par Bemærkninger om en enkelt Paragraf, nemlig § 2.

Det hedder der i sjette Linie: „Efter Prøven overlades de Dyr, der ikke have reageret, Ejeren til fri Raadighed, medens de reagerende Dyr skulde opstaldes saaledes, at de efter Veterinærpolitiets Skøn ere behørigt afsondrede fra den paa Ejendommen værende Kvægbesætning.“ Men efter de Udtryk, der ere brugte her i Lovforslaget, maa man antage, at man nærmest er gaaet ud fra, at Importørerne ere saadanne Folk, som agte at opstalde de Kreaturer, der ere førte herind, hos sig selv, medens Forholdet vistnok nærmest er dette, at Kvæget importeres af Handelsfolk, som altsaa maa sætte Kvæget i Karantæne, men som, saa snart det er løst ud derfra, sende det ud til de Folk, de kunne faa det solgt til. Det vil derfor være vanskeligt, for ikke at sige umuligt, at føre den Kontrol, som nødvendig maa føres, dersom ikke Loven paa dette Punkt skal blive betydningsløs. Jeg tror derfor, at denne Paragraf maa undergaa en Omredaktion.

Da Tiden er saa langt fremrykket, og da de Tanker, jeg havde at fremføre angaaende Lovforslaget, tildels ere udtalte af de foregaaende Talere, skal jeg slutte med at anbefale, at denne Lov maa komme til at nyde Fremme, saa hurtigt som det er muligt, og jeg for mit Vedkommende skal være glad ved, om Forslaget i alt væsentlig maa blive til Lov, saaledes som det foreligger. Jeg tror, det vilde være til betydelig Gavn for Landbruget i det hele taget, om man paa disse Punkter kunde komme til at staa paa noget sikrere Grund og ikke være slet saa daarligt stillet som nu, navnlig lige over for Faren for Indførsel af smitsomme Sygdomme fra vore Nabolande.

Brun: Ved min første Udtalelse glemte jeg at rette et Spørgsmaal til den højtærede Minister angaaende § 3. Den lyder saaledes: „Den i § 2 foreskrevne Tuberkulinprøve kan bortfalde for Dyr, der indføres til Slagtning, saafremt de slagtes senest 10de Dagen efter Ankomsten her til Landet“. Der staar ikke, at disse Dyr skulde opholde sig de 10 Dage i Karantænestald. Ganske vist staar der i § 2, at umiddelbart efter Indførselen blive Dyrene at anbringe i en Karantænestald, men saa staar der videre: „hvor de ved Veterinærpolitiets Foranstaltning blive at underkaste Prøve med Tuberkulin“. Men naar de nu ikke skulde underkastes Tuberkulinprøve, skulde de saa blive staaende, indtil de slagtes, i Karantænestalden? Hvis de ikke